

РЕШЕНИЕ

№ 13464

гр. София, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 26 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛЕНА ЛЮДМ.
ДРАНЧОВСКА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ВАСИЛЕНА ЛЮДМ. ДРАНЧОВСКА**
Гражданско дело № 20211110174341 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е положителен установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79 ЗЗД, вр. с чл. 52, ал. 2 ЗЗО.

Ищецът МБАЛ „С----“ АД твърди, че на 24.03.2018 г. ответникът е постъпил в Клиника по ортопедия и травматология на МБАЛ „С----“ АД, като е бил изписан на същия ден, след като е лекуван по клинична пътека № 8А22 и му е направена амбулаторна процедура на претендираната стойност. Поддържа, че към посочената дата ответникът е бил с прекъснати здравноосигурителни права, поради което дължи цената на предоставената медицинска помощ. Ето защо претендира сумата от 200 лв., представляваща цена на медицински услуги, предоставени на 24.03.2018 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 19.02.2021 г. по гр.д. № 62115/2020 г. по описа на СРС, 26 състав.

Ответникът Д. Т. Т., чрез назначения особен представител адв. Е. П., оспорва претенцията по основание и размер с твърдението, че в приложените към исковата молба документи липсва подпис на пациента и следователно не се доказва, че именно ответникът е бил приет в болницата и че на него му е оказана описаната медицинска помощ на претендираната стойност.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото

доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

-

В тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79 ЗЗД, вр. с чл. 52, ал. 2 ЗЗО е да докаже, че е предоставил на ответника болнично лечение, чиято стойност е в размер на претендираната сума и което не включва някои от медицинските услуги по чл. 82 ЗЗО, като е информирал ответника за цените на всяка една медицинска услуга, манипулация, лечение и лекарствените продукти в болничната помощ съобразно правото му на пациент по чл. 86, ал. 2, т. 6 ЗЗ към момента на постъпването му в болницата. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга, респ. че към периода на предоставеното болнично лечение е бил здравноосигурено лице с непрекъснати права.

Съобразно твърденията на страните по делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че към 24.03.2018 г. ответникът е бил с прекъснати здравноосигурителни права, като изложеното се потвърждава и от приложените по делото писмени доказателства – извлечение от системата на НАП за здравноосигурителния статус на лицето към 22.03.2018 г. (л. 23 от делото). Спорно по делото е обстоятелството дали ответникът действително е получил описаните от ищеца медицински услуги, респ. на каква стойност е било предоставеното болнично лечение.

Съгласно разпоредбата на чл. 52, ал. 2 ЗЗО, неосигурените лица по този закон заплащат оказаната им медицинска помощ по цени, определени от лечебните заведения. В чл. 109 ЗЗО е предвидено, че здравноосигурителните права на лицата, които са длъжни да внасят осигурителни вноски за своя сметка, се прекъсват, в случай че лицата не са внесли повече от три дължими месечни осигурителни вноски за период от 36 месеца до началото на месеца, предхождащ месеца на оказаната медицинска помощ, като лицата с прекъснати здравноосигурителни права заплащат оказаната им медицинска помощ. В съдебната практика се приема, че разпоредбата на чл. 109 ЗЗО, респ. чл. 52, ал. 2 ЗЗО, не следва да се разглежда изолирано от останалите разпоредби в закона, касаещи правата на пациентите. Приема се, че съществува връзка („корелация“) между правото на пациента по чл. 86, ал. 2, т. 6 от Закона за здравето да бъде информиран за всички услуги и цени в лечебното заведение, и задължението му по чл. 109, ал. 1 ЗЗО за заплащане на оказаната му медицинска помощ, ако е с прекъснати здравноосигурителни права. В този смисъл – Определение № 378/14.04.2016 г. по гр.д. № 903/2016 г. по описа на ВКС, IV г.о.

На това основание при разпределяне на доказателствената тежест по делото съдът изрично е указал на ищеца, че в негова тежест е да установи, че е предоставил на ответника болнично лечение и че го е информирал за цените на всяка една медицинска услуга, манипулация, лечение и лекарствените продукти в болничната помощ съобразно правото му на пациент по чл. 86, ал. 2, т. 6 ЗЗ към момента на постъпването му в болницата, но в тази насока не са събрани достатъчно годни доказателства по делото. Представени са направление за хоспитализация на Д. Т. Т. с приемна диагноза „счупване на долния край на лъчевата кост,

закрито“ от 24.03.2018 г.; епикриза на Д. Т. Т. за изписването му на същата дата след извършено закрито наместване на фрактура; история на заболяването и оперативен протокол; фиш за информирано съгласие на пациента, лист за преглед на пациент и картон на пациента, които обаче са подписани единствено от лекуващия лекар; фиш за клинично-рентгенологичен минимум и контрастно рентгеново изследване, като на нито един от описаните документи не е положен подпис на пациента. Така приетите писмени доказателства представляват частни свидетелстващи документи, едностранно съставени и подписани от служители на ищцовото дружество, които съдържат изгодни за ищеца факти – за предоставена медицинска услуга на ответника на претендираната стойност, като в този смисъл същите се ползват с ниска доказателствена стойност и сами по себе си не доказват пълно и главно предоставянето на описаното болнично лечение именно на ответника. При липсата на подпис на изготвените документи и липсата на каквито и да било други доказателства по делото, не се доказва нито че пациентът действително е бил прегледан и реално е постъпил в болничното заведение по издаденото му направление за хоспитализация (л. 7), нито че е бил надлежно и предварително информиран за характера на заболяването му и същността на назначеното лечение (л. 17), нито че е получил епикризата си след изписването му от болницата (л. 8-9). С оглед на изрично направеното от ответната страна, чрез назначения особен представител, оспорване на твърденията за предоставено болнично лечение на търсената стойност, събраните едностранно съставени от ищеца писмени доказателства не установяват пълно и главно обстоятелствата от фактическия състав на спорното право. В допълнение, с оглед на цитираната съдебна практика, следва да се отбележи, че наред с липсата на информирано съгласие за лечение на пациента по делото не се доказва изрично изразено от ответника предварително (към датата на хоспитализацията му) съгласие да заплати стойността на предоставеното му болнично лечение и че към този момент той е бил уведомен за цените на отделните процедури и медикаменти – представеният ценоразпис на медицинските услуги в ищцовата болница е утвърден единствено от изпълнителния директор на лечебното заведение, като липсват каквито и да било данни същият да е бил предоставен за запознаване на ответника и последният да се е съгласил с него.

С оглед на изложеното, при съвкупна преценка на събрания доказателствен материал и предвид наведените от ответника оспорвания на предявената искова претенция, настоящият съдебен състав намира, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на твърденията му за предоставено болнично лечение на ответника на претендираната стойност, като освен обсъдените по-горе едностранно съставени писмени документи по делото не са ангажирани други писмени или гласни доказателства в подкрепа на ищцовата претенция. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че съдът не е бил длъжен да дава указания на ищеца по реда на чл. 146, ал. 2 ГПК, доколкото същият е сочил доказателства за твърдяните факти, като преценката дали същите са достатъчни за основателността на иска се извършва в крайния съдебен акт по съществото на спора, а не с доклада по делото. Ето защо, предявената искова претенция се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на сторените от него разноски в производството, но по делото не се установява такива да са били направени.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от МБАЛ „С----“ АД, ЕИК -----, със седалище и адрес на управление: гр. С--, срещу Д. Т. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. С--, положителен установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79 ЗЗД, вр. с чл. 52, ал. 2 ЗЗО за сумата от **200 лв.**, представляваща цена на медицински услуги, предоставени на ответника на 24.03.2018 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 19.02.2021 г. по гр.д. № 62115/2020 г. по описа на СРС, 26 състав.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____